

[Finansministeren.]

1976 en af de laveste prisstigningsprocenter blandt EF-landene; kun Vesttyskland lå under. Dette sammen med andre forhold har muligjort, at Nationalbanken for nylig har kunnet nedsætte diskontoen til 9 pct., hvilket mindsker erhvervslivets omkostninger og endvidere virker gunstigt på obligationsmarkedet.

Med hensyn til udviklingen i den indenlandske efterspørgsel tyder meget på, at der kun sker en meget begrænset stigning i det private forbrug i 1977 i forhold til 1976, hvilket også får konsekvenser for importen af forbrugsvarer. Den svagere mængdemæssige stigning i efterspørgslen kan medføre, at importen vil give efter og måske falde lidt. Underskuddet på betalingsbalancens løbende poster skønnes at falde med 3 mia kr. i forhold til 1976 eller fra 11½ mia kr. til ca. 8½ mia kr.

Lad mig slutte med at sige, at selv om vi ved indgangen til det nye finansår stort set har samme arbejdsløshed som på samme tidspunkt sidste år, så er situationen dog meget forskellig fra sidste år. Det er i mellemtiden lykkedes at formindske inflationen, og virkeliggørelsen af de indkomstoppolitiske målsætninger vil yderligere forstærke denne udvikling. Vi er derfor betydelig bedre rustet i konkurrencen med udlandet end på samme tid sidste år. Regeringen er fast besluttet på, at denne linje skal fortsættes. Vi må se i øjnene, at der i en årrække er behov for en tilbageholdende indenlandsk efterspørgselsudvikling, og at den stærkt ønskede aktivitetsudvidelse derfor fortrinsvis må rettes imod eksporten.

Som jeg sagde det før, ligger den økonomiske udvikling ikke fast. Ydre påvirkninger kan medføre, at der må foretages ændringer i den økonomiske politik; hele tiden må den økonomiske situation følges nøje, og den økonomiske politik må afpasses de skiftende påvirkninger. Derfor er det vigtigt, at der i folketinget er politisk stabilitet og vilje til at tage et medansvar, hvis nye foranstaltninger bliver nødvendige. Det store antal partier, der kan stemme for finanslovsforslaget, tyder også på, at der her i folketinget er den fornødne vilje til at fastholde den nødvendige stabiliseringspolitik, som er den afgørende forudsætning for at fremme beskæftigelsen.

Socialministeren (Eva Gredal):

Hr. Brusvang stillede mig nogle meget kon-

krete spørgsmål vedrørende hjælp over bistandsloven til strejkende. Der er blevet spurgt, om det var rigtigt, at alt kan hentes på bistandskontoret, og dér vil jeg gerne henvise til mit svar til hr. Brusvang og også citere fra cirkulæret, hvori der står, at der ved arbejdskonflikter normalt er tale om en behovssituation af meget begrænset varighed, hvilket indebærer, at de sociale udvalg bør være tilbageholdende ved udmålingen af hjælpen. Der vil således yderst sjældent kunne blive tale om at yde hjælp til underhold allerede fra det tidspunkt, da konflikten iværksættes, idet der som oftest på dette tidspunkt vil være en arbejdsløn til hel eller delvis rådighed. Endvidere må det med hensyn til hjælpen til faste udgifter lægges til grund, at ansøgeren ved tilrettelæggelsen af sin økonomi normalt vil have lagt penge til side til betaling af dem, således at konflikten skal have strakt sig over en vis periode, før man går ind i en vurdering af, i hvilket omfang der bør ydes hjælp til afholdelse af disse udgifter. Det vil her være afgørende, om nægtelse af hjælp giver anledning til så indgribende ændringer i ansøgerens situation, at det vil være vanskeligt for den pågældende senere at komme til at klare sig selv på det hidtidige niveau.

Det er endvidere anført, at alle indsamlede midler, der udbetales til den enkelte konfliktramte, skal fradrages fuldt ud i den hjælp, der kunne være ydet.

Der er også spurgt: Hvorledes er tilbagebetalingspligten administreret? Er der forskel fra den ene kommune til den anden? Jeg tror, der blev sagt: Er der forskel fra en socialdemokratisk kommune til en konservativ kommune?

Spørgsmålet om hjælp efter bistandsloven blev jo første gang rejst under den såkaldte plattedamekonflikt sidste sommer, og allerede på det tidspunkt lå det klart, at de sociale udvalg, der modtog anmodning fra strejkende om kontanthjælp, ydede hjælpen med tilbagebetalingspligt. Det fremgår af det materiale, som bl. a. Hvidovre kommune indhentede til brug for behandlingen af disse ansøgninger, idet forvaltningen foretog et rundspørge til Københavns kommune og en række københavnske omegnskommuner. Af samtlige svar fremgik det, at hjælp til de strejkende blev ydet med tilbagebetalingspligt. Kravet om tilbagebetalingspligt er blevet opretholdt i de afgørelser, den sociale ankestyrelse har truffet i de sager, der er blevet indbragt for styrelsen, og med social-